

Arrest

nr. 88 326 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ Y CANTELI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 25 maart 2012 België binnen en dient een asielaanvraag in op 10 mei 2012.

Op 16 mei 2012 wordt verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingevuld.

Op 22 mei 2012 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze vragenlijst en op 23 mei 2012 wordt verzoekster opgeroepen voor gehoor.

Op 5 juni 2012 wordt verzoekster gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 25 juni 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Skopje en bezit u de Macedonische nationaliteit. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de problemen die uw partner F.I. (O.V. 7.507.573) in het kader van zijn asielaanvraag reeds aanhaalde. Zo verklaarde u net als uw partner dat het als Roma heel moeilijk is om werk te vinden. Voorts zei u dat uw partner in juli 2011 op de markt in Chair door D. V. aangevallen werd. Uw man ging naar de politie en een week later moest uw echtgenoot voor de rechter verschijnen. De rechtszaak werd uiteindelijk uitgesteld. Nog in juli 2011 vielen vijf gemaskerde Albanezen jullie woning binnen. Ze brachten vernielingen aan en zeiden dat jullie het huis moesten verlaten. Naar aanleiding van deze inval dienden jullie geen klacht in bij de politie. Uit angst voor deze Albanezen verhuisden jullie naar een familielid in Veles. Daar kenden jullie geen problemen meer. Vijf maanden later, op 25 maart 2012, vertrokken jullie legaal naar België. Jullie vroegen hier asiel aan op 10 mei 2012. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u uw paspoort, de paspoorten van uw kinderen, uw geboorteakte en de geboorteaktes van uw kinderen neer.

B. Motivering

Uit de elementen aanwezig in uw administratieve dossier blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven welke aangehaald werden door uw echtgenoot F. I. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

U verklaarde Macedonië te hebben verlaten omwille van problemen met D. V., een Albanees, en zijn Albanese vrienden. Op 7 juli 2011 sloeg D. u omdat u iets in het Macedonisch vroeg. Na het incident kwam een agent tussen: hij noteerde uw klacht en enkele dagen later kreeg u een convocatie. U moest zich aanbieden op 14 juli 2011. Op die dag werd de rechtszaak uitgesteld. Enkele dagen later viel een groepje Albanezen bij u thuis binnen. Volgens u was er een verband tussen de problemen met D. en de inval (CGVS, p. 6-9).

Er dient echter gewezen te worden op een aantal ernstige tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen die uw geloofwaardigheid fundamenteel ondermijnen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat u voor uw leven vreesde omdat u meermaals door Albanezen mishandeld werd. Toen u naar aanleiding hiervan klacht wilde indienen, werd uw klacht omwille van uw etnische origine zelfs niet eens genoteerd. U zat nooit in een rechtszaak verwikkeld (CGVS-vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vragen 3.2 en 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u echter dat de politieagent die op 7 juli 2011 tussenbeide kwam nota nam van uw verklaringen. Bovendien ontving u korte tijd later naar aanleiding van dit incident een convocatie (cf. documenten) van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Skopje waarbij u uitgenodigd werd om te verschijnen (CGVS, p. 4; p. 6-8). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat de Albanese politieagent u niet wilde helpen en beweerde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk gezegd heeft dat u voor de rechtbank diende te verschijnen (CGVS, p. 10). Een louter ontkennen en wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende uitleg beschouwd worden om een dergelijke tegenstrijdigheid te rechtvaardigen. Voorgaande

tegenstrijdigheden zijn dermate fundamenteel dat er aan het door u beweerde incident d.d. 7 juli 2011 en de daaropvolgende rechtszaak geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Gelet op het feit dat u uitdrukkelijk een verband legde tussen de inval in uw woning en het incident op 7 juli 2011, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u beweerde inval.

Wat betreft uw stelling dat u door de politie niet met rust gelaten werd toen u op de markt goederen verkocht (CGVS, p. 4), dient erop gewezen te worden dat hieruit niet meteen een onheus gedrag van de politie af te leiden valt. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat u zonder vergunning uw goederen aan de man trachtte te brengen (CGVS, p.4). Hoe dan ook dient er opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u dergelijke stappen gezet zou hebben. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Tot slot haalde u aan dat Roma in Macedonië gediscrimineerd worden. Zo gaf u aan dat u omwille van uw afkomst op uw werk ontslagen werd (CGVS, p. 3-4), dat u niet aan officieel werk kon geraken en dat u niet over een gezondheidsboekje beschikte (CGVS, p. 6). Aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband kan ernstig getwijfeld worden. Waar u aanvankelijk verklaarde niet over een gezondheidsboekje te hebben beschikt (CGVS, p. 6), gaf u enige tijd later toe toch een gezondheidsboekje te hebben gehad (CGVS, p. 8). Voorts is uw bewering dat u omwille van uw etnische origine ontslagen zou zijn niet meteen te rijmen met het feit dat u enige tijd daarvoor wel degelijk aangeworven werd. Dat u de discriminatie jegens u niet aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat u zich kon inschrijven in een arbeidsbureau en dat u sociale steun kreeg (CGVS, p. 4). Dat u geen officieel werk kreeg, kan te wijten zijn aan verschillende factoren, zoals onder meer de algemene economische crisis en uw scholingsgraad. In dit verband gaf u aan dat het feit dat u ongeschoold bent een rol speelde. U voegde hieraan echter onmiddellijk toe dat het officieel arbeidsbureau u hoe dan ook geen werk zou geven, zelfs indien u geschoold bent (CGVS, p. 8). In dit verband dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie) wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,.... van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks

houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten staven louter u identiteit en nationaliteit, waar niet aan wordt getwijfeld. Wat betreft de door u neergelegde convocatie kan er nog opgemerkt worden dat een document om bewijskrachtig te zijn dient te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier geenszins het geval is."

Derhalve kan uw asielaanvraag evenmin in overweging genomen worden.

De in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten staven louter uw identiteit en uw nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw kinderen. Deze staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 1 augustus 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 9 augustus 2012.

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoekster noemt haar beroep een "*beroep tot hervorming in de zin van artikel 39/2, § 1 VW*" en vraagt *in fine* van het verzoekschrift om haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, of de beslissing te vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Huidig beroep betreft echter een annulatieberoep. Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2°de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zodat hiertegen enkel een annulatieberoep openstaat en verzoekster niet kan vragen om de bestreden beslissing te hervormen of terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek of om haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad is hiertoe *in casu* niet bevoegd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1. Met betrekking tot de motivering van de beslissing

Genomen uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5, 57/6 alinea 2 en 62 van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt (eigen onderlijning) :

(...)

De bestreden beslissing komt neer op deze elementen :

1. Het Commissariaat-generaal baseert zich in de eerste plaats op tegenstrijdige verklaringen tussen het interview op de DVZ en op het CGVS over de vraag of verzoekers al eerder verwikkeld waren in een rechtszaak.

Op de DVZ zou verzoeker dit niet gemeld hebben, op het CGVS wel.

Het eerste verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijft in de eerste plaats een uiterst beperkt interview.

Echter, verzoekers leggen aangaande een stuk neer. Namelijk een oproeping voor de rechtbank voor 14/07/2011, naar aanleiding van het conflict met de Albanese D.V. en de klacht van verzoeker die daarop volgde die de betrokken politieagent weigerde te akteren.

Dit document is duidelijk en aanwezig in het dossier. De aangegeven contradictie in dit verband lijkt dan ook gewoon niet relevant.

Het Commissariaat-Generaal heeft zich beperkt tot de twijfel op dit punt in de verklaringen van verzoeker, maar heeft het betreffende stuk geenszins onderzocht en in se evenmin tegengesproken.

De motivering faalt nu de beslissing zelf bepaalt dat verzoeker de betreffende oproeping heeft overgemaakt.

De effectieve rechtszaak kan dan door het Commissariaat ook niet in vraag worden gesteld.

Verzoeker meent onterecht te worden opgeroepen als schuldige in de zaak, zonder mogelijke uitoefening van de door het Commissariaat vooropgestelde rechten waarover eenieder in principe dient te beschikken en zonder enig andere verklaring hiervoor, wijst hij de oorzaak toe aan zijn etnische origine.

De behandeling van Roma in Macedonië, zoals blijkt de toegevoegde informatie door het CGVS zelf die motivatie hierover van verwerende partij in de bestreden beslissing zelf tegenspreekt, laten toe uit te gaan van een mogelijke schuldigverklaring omwille van de etnische origine (infra).

Hierbij moet ook nog gewezen worden op artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn 2004/83/CE van de Raad van 29 april 2004 :

‘Le fait qu'un demandeur a déjà été persécuté ou a déjà subi des atteintes graves ou a déjà fait l'objet de menaces directes d'une telle persécution ou de telle atteinte, est un indice sérieux de la crainte fondée du demandeur d'être persécuté ou du risque réel de subir des atteintes graves, sauf s'il existe de bonnes raisons de penser que cette persécution ou ces atteintes graves ne se reproduiront pas.’

Dat het feit dat een asielaanvrager al vervolgd werd of al bedreigingen diende te ondergaan is een ernstige aanwijzing van de gegronde vrees, tenzij er redenen zijn om aan te nemen dat deze vervolging zich niet meer zou voordoen. Quod non in het geval van verzoeker.

De beslissing die deze oproeping eigenlijk niet in aanmerking neemt voor de beoordeling van de asielaanvraag en niet afdoende motiveert waarom dit document dus geen element is dat kan wijzen op een vervolging om één van de motieven van de Conventie , is behept met een gebrekkige motivering die niet toelaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over alle elementen beschikt tot het vellen van een arrest tot hervorming of bevestiging van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde daarenboven meermaals dat louter tegenstrijdigheden geen afbreuk doen aan de actuele en te onderzoeken vrees tot vervolging.

Zo werd geoordeeld in een arrest van 29/04/2009 (arrest n°26578, zaak 32.542/1) de essentiële vraag steeds de redenen van vrees tot vervolging of het ernstig risico daartoe in geval van terugkeer betrof, en niet de eventuele tegenstrijdigheden, onder meer wat betreft vorige verblijfplaatsen aan asielaanvragen en voor zover het bepalen van het land van herkomst daardoor niet onmogelijk wordt : (...).

Zo werd ook herhaald in de arresten n° 49 020 van 01/10/2010 en n° 23.577 van 25/02/2009 over de beoordeling van het ongeloofwaardig karakter van een asielaanvraag. Dat de vraag naar de geloofwaardigheid en het ontstaan van enige twijfel wel van belang is, maar de werkelijke vraag, namelijk naar de motieven van de vrees niet mag overheersen : (...).

Dat dit eerste motief van het Commissariaat absoluut niet volstaat ter staving van de beslissing tot weigering van de status van vluchteling en subsidiaire bescherming.

2.

Verzoekster baseert haar asielaanvraag op de verschillende problemen, op verschillende vlakken, die zij en haar echtgenoot kende ten gevolge van hun etnische origine.

Het Commissariaat stelt algemeen en uitgebreid dat er geen sprake is van Roma in Macedonië.

Terwijl de door haar gevoegde informatie nog steeds discriminatie op veelvuldige vlakken (onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheid, tewerkstelling, gerechtelijk apparaat en politie, corruptie, ...) aangeeft en wel degelijk louter gestoeld op etnische origine.

Roma's blijven de meest benadeelde groep in Macedonië.

Dat verzoekers verklaringen wel degelijk geloofwaardig zijn.

Namelijk steeds actuele problematiek van de Roma in Macedonië, namelijk over armoede, discriminatie, en de onwil van de lokale autoriteiten om hen te beschermen.

De etnische spanningen zijn zeker niet verdwenen.

Bij het hernemen van de informatie waarop het Commissariaat zich baseert wordt duidelijk dat :

- jarenlange discriminatie en (diepgewortelde negatieve attitudes'

- problemen voor Roma zijn duidelijk, op verscheidene gebieden van registratie, huisvesting, werk, onderwijs en gezondheidszorg die met elkaar verbonden zijn, 'gevangen in een vicieuze cirkel', namelijk zonder identiteitspapieren, zonder recht ziekteverzekering of sociale bijstand en daarenboven ongeletterd

- kinderen die niet naar school gaan of er afgescheiden worden van de andere kinderen

- gebruik van geweld door politie, tegenover minderheden en vooral optreedt ten aanzien van Roma, ook nog veel en verspreide corruptie en politieke invloed

- weinig vooruitgang in de vooropgestelde verbetering door omzetting van wettelijke bepalingen in de praktijk en onafhankelijkheid van het gerecht

- vele Roma beschikken niet over persoonlijke identiteitsdocumenten, mede omwille van hun gebrek aan kennis over hun rechten

- de arbeidsmarkt is etnisch gesegregeerd

- ook het onderwijs is opgedeeld langs etnische lijnen

- arme levensomstandigheden, slechte hygiëne en illegale vestiging

- moeilijke toegang tot gezondheidszorg, ook te wijten aan de werkloosheid en de ontbrekende identiteitsdocumenten, gebrek aan gelijke wetgeving hieromtrent

- mensenrechtenschendingen, namelijk politiegeweld, corruptie, discriminatie ten aanzien van minderheden, ...

Dus op wettelijk vlak wordt de niet-discriminatie wel vooropgesteld, zo worden ook actieplannen en maatregelen vooropgesteld, zonder dat de effectieve realisatie daar tegenover kan worden gesteld.

Het voorgaande toont aan dat de strategieën hiertoe aanwezig kunnen zijn, maar zonder effectief resultaat.

Uit deze opsommingen kan toch zeker afgeleid worden dat het leven voor de Roma in Macedonië ondraaglijk is, en dus dat de discriminatie overeenkomt met de vervolging die het toekennen van een beschermingsstatuut rechtvaardigt.

Verder kan ook nog gewezen worden op gemaakte redeneringen ten aanzien van Roma in Kosovo die mutatis mutandis toegepast kunnen worden op huidige zaak.

In een arrest van 29/04/2009 spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich duidelijk uit over in aanmerking te nemen punten wanneer het gaat om Kosovaarse vluchtelingen van Roma origine (Conseil du Contentieux des Etrangers, 29.04.2009, arrêt n°26578, affaire 32.542/1).

De Raad benadrukt op algemene wijze "dat rekening gehouden met de algemene context dergelijke dossiers van leden van de rom, ashkali of egyptische gemeenschappen in Kosovo met de nodige omzichtigheid moeten behandeld worden" (vrije vertaling van) : (...)

En verder benadrukt de Raad dat “de essentiële vraag die zich in dergelijke zaken stelt de vraag is naar gegronde vrees voor vervolging of naar een reëel risico bij terugkeer in het land van herkomst, en niet de onduidelijkheden van de verklaringen omtrent de laatste verblijfplaats “(vrije vertaling van): (...)

De Raad stelt eveneens vast dat, ondanks nieuwe beschermingsmaatregelen, verschillende betrouwbare bronnen blijken geven “van een algemene toestand van discriminatie en een gebrek aan effectieve bescherming van de etnische minderheden en een gebrek aan adequate bescherming van de rechten van deze personen in geval van terugkeer”: (...).

De minderheidsgroepen genieten nog steeds niet de nodige bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten, zij lopen ernstige risico's omwille van hun etnische afkomst en de situatie blijft er voor hen onleefbaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze redenering in haar arrest van 19/10/2010 (Conseil du Contentieux des Etrangers, daté du 19.10.2010, arrêt n° 49725). Het CGVS had hierbij ook beroep gedaan op eigen informatie om verbeteringen in Kosovo te promoten en te beslissen tot weigering. De Raad was echter een andere mening toegedaan, waarbij geoordeeld werd dat een verdere analyse ter zake wel degelijk noodzakelijk was gelet op de beschikbare recente informatie.

Het CGVS stelde in deze zaak dat de vrees voor de Ashkali niet meer actueel is, de Raad volgt dit besluit niet. Er zijn onvoldoende redenen om aan te nemen dat vervolgingen zich niet meer zouden herhalen. Namelijk: (...)

De Raad merkt eveneens op dat bij het nemen van deze beslissing het CGVS eerder een éézijdige blik werpt op de zaak. De bronnen waarop zij zich steunt, zijn niet echt talrijk, afkomstig van nationale of internationale overheden, en nodigen uit tot een bredere en meer gedetailleerde kijk op de gehele heersende situatie in Kosovo.

De wil en de projecten voor integratie en bescherming zijn er wel, maar in werkelijkheid blijft de particuliere situatie voor de minderheden precair, zowel wat betreft op veiligheidsgebied als op economisch vlak.

Het arrest vervolgt: (...)

En verder: (...)

De Raad spreekt zich dus nogmaals uit over de nodige voorzichtigheid waarmee de asielinstanties bij dossiers van deze minderheden moeten tewerk gaan.

Het rapport van 2009 van Amnesty International benadrukt de aanwezige problemen (<http://report2009.amnesty.org/en/regions/europe-central-asia/serbia>):

- gebreken van het gerechtelijk apparaat;
- etnisch geweld;
- discriminatie ten aanzien van Roma's, Ashkalis en Egyptenaren: geen opnames in de burgerlijke stand, waarvan geen certificaat van verblijf en grote moeilijkheden tot terugvorderen van woonst die men betrok voor het conflict.
- problematiek van de vluchtelingen;
- geweld ten aanzien van vrouwen en vele gevallen van gedwongen prostitutie.

Amnesty International besluit tot onaanvaardbare voorwaarden voor terugkeer van minderheden. Internationale bescherming is voor hen dan ook hoogst nodig (pg. 58): (...).

Er wordt aangeraden onmiddellijk een einde te maken aan de gedwongen terugkeer van alle personen van minderheden, voornamelijk Serviërs en Roma's, Ashkalis en Egyptenaren, naar Kosovo, gezien de waarschijnlijkheid dat deze vervolging of ernstige schade zouden lijden bij terugkeer. Zij moeten kunnen genieten van continue internationale bescherming (ofwel door middel van asiel ofwel door subsidiaire bescherming zoals gepast): (...).

Bovendien bestaat er geen reële mogelijkheid tot werk gezien het gebrek aan werkgelegenheid en de nadelen dat deze problematiek met zich meebrengt voor de RAE in Kosovo. Daarmee hangt samen het gebrek aan onderwijs of beroepskwalificaties voor deze groepen, de nodige sociale bijstand en heersende armoede die daaruit voortvloeit (subject related briefing vanwege het CGVS m.b.t. de socio-economische situatie en tewerkstelling van de RAE, laatste update d.d. 07/12/2009).

Dezelfde analyse kan ook in deze zaak worden gemaakt.

Dat hierbij in casu ook moet vastgesteld worden dat verwerende partij eigenlijk niet verder gaat dan het samenvatten van de eigen informatie om de aangehaalde verbeterde situatie voor minderheden te Macedonië te promoten, en daarbij dus onvoldoende nauwkeurig of objectief onderzoek voert naar omstandigheden waarnaar Roma zouden worden teruggestuurd.

Dat uit de bestreden beslissing van de verwerende partij op geen enkele wijze blijkt dat zij heeft onderzocht op welke wijze EFFECTIEF de voorgestelde wijzigingen en engagementen in de praktijk zijn omgezet.

Dat de beslissing er zich toe beperkt een opsomming te geven van de initiatieven op te sommen die zijn genomen zonder hun werkelijke implementatie te hebben nagegaan en zo de vrees te analyseren.

De motivering is niet afdoende en verzoeker meent dan ook dat de beslissing die deze analyse niet maakt, dient vernietigd door de Raad.

Uit al deze elementen volgt echter dat verzoeker zich in een kwetsbare situatie bevindt, als Roma, gevlucht als familie, alles achterlatend.

Het asielrelaas is duidelijk, coherent en absoluut plausibel gezien het voorgaande.

De persoonlijk feiten en ondergane gebeurtenissen, onveiligheid en repetitieve discriminatie worden door het CGVS ook onvoldoende weerlegd. Zij baseert zich voor de negatieve beslissing eigenlijk louter op :

- een irrelevante contradictie met het interview bij de DVZ

- een beweerde aannemelijke toestand in het land van herkomst ten aanzien van verzoeker en zijn gezin, dewelke zoals aangetoond niet kan aanvaard worden.

De motivatie is niet afdoende om het asielrelaas en de vrees die eruit voortvloeit als ongeloof waardig of niet ernstig af te doen.

Verzoekster gaf voldoende elementen aan om haar vrees, zowel in het verleden als nu in geval van een terugkeer, als Roma, te rechtvaardigen.

2. Met betrekking tot de ingeroepen vrees

Genomen uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster roept in ondergeschikte orde, verwijzend naar de beschreven elementen en context hierboven, in geval van terugkeer, ook het risico op het oplopen van ernstige schade in.

De argumenten van het Commissariaat-generaal zijn niet van die aard dat zij de problemen die verzoeker al gekend heeft, waaronder een arbitraire rechtszaak en verder de onmogelijkheid een menswaardig leven te leiden, zich niet meer zouden voordoen of verergeren.

Bovendien hebben zij, met hun kinderen (onder meer onderwijs en verzorging), hun leven nu hier heropgebouwd.

Het criterium van behoren tot een bepaalde sociale groep op grond van de etnische origine in de zin van de Conventie is duidelijk aanwezig.

De vrees die daaruit voortvloeit voor betrokkenen is wel degelijk gegrond, redelijk en persoonlijk.

Het gaat in casu, zoals aangetoond, om een probleem van schending van mensenrechten en om het risico voor langdurige en voortdurende discriminatie, wat redelijkerwijze de onmogelijkheid met zich meebrengt om nog langer in het herkomstland te blijven.

De argumenten die verzoeker aanhaalt betreffende zijn situatie in Macedonië en meer bepaald de risico's in geval van terugkeer zijn, luttelend op het voorgaande, reëel en ernstig."

4.2. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster zich steunt op de asielmotieven aangehaald door haar echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing genomen inzake haar echtgenoot en het middel is identiek aan dat ingeroepen door haar echtgenoot. Bijgevolg wordt ook voor de bespreking van het enig middel overgenomen wat werd gesteld in het arrest nr. 88 325 van 27 september 2012 inzake verzoekers echtgenoot:

"4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: het koninklijk besluit van 26 mei 2012). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen

op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn relaas aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiterst beperkt was en dat hij een document heeft neergelegd inzake zijn problemen, namelijk een oproeping voor de rechtbank, zodat de contradictie in dit verband niet relevant is. Het stuk is niet onderzocht en niet tegengesproken en wordt in de bestreden beslissing vermeld, zodat de effectieve rechtszaak niet in vraag kan worden gesteld. Verzoeker verwijst vervolgens naar de slechte behandeling van Roma in Macedonië, naar artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin overwogen wordt dat louter tegenstrijdigheden geen afbreuk doen aan de actuele en te onderzoeken vrees voor vervolging en rechtspraak over de situatie van Kosovaarse vluchtelingen van Roma-origine, naar het feit dat uit de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich baseert waaruit duidelijk blijkt dat er nog steeds sprake is van discriminatie tegenover Roma, naar de omstandigheid dat volgens hem de vooropgestelde actieplannen en maatregelen niet gerealiseerd worden, en ten slotte naar een rapport van Amnesty International van 2009.

4.2.3. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië"*

Verzoeker laat een vrees gelden ten opzichte van Macedonië (FYROM, Former Yugoslavian Republic of Macedonia), een land waarvan de Belgische overheid heeft bepaald dat het een veilig land van herkomst is omdat het "op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4." De enige reden waarom de asielaanvraag van een asielzoeker afkomstig uit een veilig land van herkomst wel in overweging zou kunnen worden genomen, is wanneer uit zijn verklaringen wel zou blijken dat "wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4."

Tevens wordt erop gewezen dat in het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, voor wat betreft FYROM, de commissaris-generaal het volgende besluit:

"Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in FYROM, de mate waarin vervolging of mishandeling in FYROM voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in FYROM algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn."

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, omdat de ernstige tegenstrijdigheden in zijn relaas verzoekers geloofwaardigheid fundamenteel ondermijnen en dermate fundamenteel zijn dat aan het door hem beweerde incident en de daaropvolgende rechtszaak en inval geen enkel geloof meer kunnen worden gehecht. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gewezen op de beschermingsmogelijkheden bij de Macedonische autoriteiten, dat er meerdere mechanismen bestaan om politieel wangedrag aan te klagen bij de hogere autoriteiten in Macedonië en dat nergens

uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij dergelijke stappen zou hebben gezet. Over verzoekers verklaringen dat hij als Roma in Macedonië gediscrimineerd zou worden, wordt in de bestreden beslissing op gemotiveerde wijze overwogen dat deze niet geloofwaardig zijn en wordt hieraan toegevoegd dat uit informatie blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Tevens wordt in de bestreden beslissing vermeld dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Door te verwijzen naar de beperktheid van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, slaagt verzoeker er niet in te weerleggen dat hij enerzijds verklaard heeft dat zijn klacht niet werd genoteerd en dat hij nooit in een rechtszaak was verwikkeld en anderzijds dat er wel nota werd genomen van zijn klacht en dat zijn klacht geleid heeft tot een rechtszaak. Ook het loutere feit dat verzoeker een convocatie voor de rechtbank heeft voorgelegd, kan geen afbreuk doen aan deze tegenstrijdigheid. Deze convocatie wordt inderdaad vermeld in de bestreden beslissing maar er wordt tevens uitdrukkelijk vermeld dat “voorgaande tegenstrijdigheden zijn dermate fundamenteel dat er aan het door u beweerde incident d.d. 7 juli 2011 en de daaropvolgende rechtszaak geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Gelet op het feit dat u uitdrukkelijk een verband legde tussen de inval in uw woning en het incident op 7 juli 2011, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u beweerde inval.” Het is niet kennelijk onredelijk dat niet aanvaard wordt dat een voorgelegd document de geloofwaardigheid van totaal ongeloofwaardige verklaringen kan herstellen.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie van Roma in Macedonië, naar de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en naar een rapport van Amnesty International van 2009, toont hij niet aan dat ten onrechte in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat zijn relaas ongeloofwaardig is en dat hij in Macedonië niet op bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen indien dit nodig zou zijn, zodat de motieven van de bestreden beslissing niet steunen op een foutieve feitenvinding en niet kennelijk onredelijk zijn. De verwijzing naar algemene informatie doet geen afbreuk aan het motief dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst tevens naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hij toont echter niet aan dat deze arresten, waarvan één de situatie in Kosovo en niet in Macedonië betreft, een gelijkaardige zaak als die van hem betreffen, elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht. Bovendien betreffen de bestreden beslissingen in de aangehaalde zaken geen beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de door verzoeker voorgelegde convocatie, maar in dit verband wordt gesteld dat verzoekers verklaringen over de klacht en de daaropvolgende rechtszaak volkomen ongeloofwaardig zijn. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.5. De ingeroepen schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie wordt door verzoeker niet nader uiteengezet, zodat deze onderdelen van het enig middel onontvankelijk zijn. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° en artikel 39/78 van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de

overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). De wijze waarop deze bepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden ontbreekt.

4.2.6. Artikel 57/6 van de vreemdelingenwet betreft de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing betreft echter een beslissing genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zodat verzoeker niet dienstig de schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet kan aanvoeren, schending die hij bovendien niet met concrete gegevens uiteenzet.

4.2.7. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij als vluchteling zou worden erkend. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen opdat hij in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Aangezien de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker niet met goed gevolg rechtstreeks verwijzen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker als onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging wordt genomen.

In zoverre verzoeker met zijn uiteenzetting de Raad lijkt te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, laat de Raad volledigheidshalve gelden dat hij in het kader van huidige procedure slechts optreedt als annulatierechter en in die hoedanigheid enkel een wettigheidstoezicht op de eerste bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoeker opnieuw ten gronde te beoordelen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond."

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET